

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΩΜΑΤΖΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
 Π' ὄν' αὐτὰ τὰ παρατόγουντα, καὶ ὁ Νότης, σάμτοις καὶ νύχθι μωροῖται. Κόπωνα ὑπαντιμιῶι τῆς Ἀριστέας, κάποιες ἐπιφυλάξεις τῆς Ἀνθοῦλας, τὰ διαρκῶς χορηγούμενα μάτια τῆς, κάθε φορὰ ποὺ τόχωνε μπροστὰ του, οἱ ξαφνικῆς φευγάδες στὴν ἀδελφὴ του, μὲν ἐκεῖνος ἔμπαινε στὴν πόρτα—δὲν ἦταν πρόματα πολὺ συνηθισμένα, ὥστε νὰ τοῦ ξαφνίουν, ὡς τὸ τέλος...

Ἄλλὰ δὲν ἔδινε καὶ τόση προσοχὴ. Ἦταν πεσμένος, δίωξ, στὴ δουλιὰ του, καὶ προσπαθοῦσε νὰ κερδίσει τὰ χροῖμα, τὴν ἐπαχθὴ τῆς ἀσότητος ζωῆς του. Κόντευε, ἄλλωστε, νὰ ποῦ στρατιωτῆς—καὶ πολεμοῦσε, μὲν' στὸ μαγαζὶ, νὰ μαζέψει λίγα παραδόκια, ὥστε νὰ μὴ βροθεῖ ἀποστομιαστος, ὅταν θὰ ἔρχοντο ὁ κερὸς τοῦ στρατιωτικοῦ. Κι' ὁ Ρουσσώης, σ' αὐτὸ, τὸν βοηθοῦσε, πότε μὲ τις καλῆς του συμβουλῆς, καὶ πότε μὲ τὴν αὐτὴν πραγματικὴ, τὴ σχεδὸν ἀδερφικὴ του συνδρομῇ. Ἐδ-
 τυχῶς, καίτοι τὸν κερὸ, δὲν ἔπαιζε ποτὲ ἑλληστικὴ δουλιὰς, καθὸς ἔγινε τὸν περσικὸν χρόνον, τὸν ἄλλο χρόνον, καὶ τὸ μαγαζὶ του, κόντευε, γὰρ μιὰ στιγμή, νὰ κλείσει. Ἡ φοινικὴ χρονιά ἦταν καλὴ. Κι' ὁ Νότης ἦταν τυχερός, σ' αὐτὸ—καὶ θὰ μπορούσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα.

Νὰ πει κανένας πὸς δὲ συμπάθησε, ἢ πὸς ἀντιπάθησε τὴν Ἀνθοῦλα, θὰ ἦταν ἴσως ἀπεροῦλοζο. Κι' ὅμως δὲν ἔνοιθε, γι' αὐτὴν κανένα τέτοιον ἀσέβητον, ἀπ' αὐτὰ ποὺ καταπέθοντο στὴν ἀνάτη. Δὲν τόχε νύστα, ἄλλωστε, καὶ γὰρ κομμικὰ κοτῶλλα—κι' ὁ σὶντομας δεσμός του μὲ τὴ Στέλλια, ἦταν μάλλον, καθὸς εἶπατε, συμπόνια, παρὰ πραγματικὸν ἐνδιαφέρον, ὅπως ἐπιβάλλει κάποτε, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία. Γι' αὐτὸ, ἢ τριμηρὴ αὐτὴ σικιτόνια, κάποτε μάλιστα εἶδε πὸς ἡ Στέλλια δὲν εἶχε δεῖξει προθυμία γὰρ νὰ στροφῆαι καὶ ἔξωκολληθεῖσαι νὰ βυθίσει στὸν ἀμφοτέρων προκομιῶ τῆς, ἂν καὶ τῆς εἶχαν τόχει τόσες ἐννομιῆς, καὶ ἀποκατασταθεῖ καὶ νὰ σωθεῖ. Οἱ καθυάδες μὲ τὸ Μπαζουρέλια, οἱ μπροδερφῆς μὲ τις ἀσυννομιῆς, καὶ ἄλλα, κάποινα κείματα, ποὺ θέλανε νὰ δεῖξει, γὰρ τὸ γύρισμα κάποιου δαχτυλιδιοῦ—κάποιου καλοῦ δαχτυλιδιοῦ τῆς μάνας του—ποὺ σὲ στιγμῆς μεγάλῃς στεναχώρας, εἶχε τὴν κοιταμάρα νὰ τῆς δόσει—τοῦ ψύχωναν τὸν ἀρχικό του ζήλο, καὶ σχεδὸν τὸν ἔκαναν νὰ τὴν ἀποστραφεῖ.

Αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι τὸ ζητοῦσε, καὶ κείνη κοπιωνότανε πὸς τόχασε—ἐνθὸ τὴν εἶχαν δεῖ νὰ τὸ φορεῖ. Κ' εἶχε, μάλιστα, καὶ κάποιον κωμικὸν, πὸς τόχε ἀπὸ κάποιον «παδαρεῖ», ποὺ πολεμοῦσε νὰ τὴν κάνει φιλενάδα του, καὶ κείνη τὸ κοροῖδενε καὶ γέλαγε μαζί του, τὸν κερὸ ποὺ δούλευε στὰ μαγαζιά τῆς Τροφίμας...

Αὐτὸ, ὁ Νότης, τὸ φροῖδενε καὶ δὲν χροῖνε. Τόχε λάσει κάποιον στὸ φιλότιμον. Κι' ὁ Νίκος ἦταν εἰζοριστιμῶς, ποὺ εἶχε βγει, καὶ αὐτὸς, ἀληθινῶς, στὶς προειδοποιήσεις γὰρ τὴ Στέλλια. Τρεῖς φορῆς, γὰρ νὰ τὴν ἀνταμιώσουν, ἦταν ἀνεβασιμῶνα στὴν Ἀθήνα. Κι' ἡ Στέλλια πάντα κολωνοῦσε τὰ δικά τῆς, καὶ ἔπιανε ὄρκους, καὶ γάλανε τὸν κόπον, καὶ φιλοῦσε σὲ στανὸ τὰ δαχτυλικά τῆς, καὶ διαλαλοῦσε πὸς, τὸ δαχτυλίδι, τῆς τόχωνε λάσει μὲσ' αὐτὸν κομμῶ τῆς, τὸν κερὸ ποὺ ἐρχομῶ τῆς στὴν Ἀθήνα... Κι' αὐτὸ ἦτανε ψέμα φανερό.

Κι' ὁ Νότης ἦταν καταπορευομῶνος, γιὰτ' ἦτανε κερμῆλιο οἰκο-

γενεσιῶ, καὶ τόχε λάσει ἀπ' τὸ σπίτι του, κερμῆ. Ἄν ἡ μάνα του, μιὰ μέρα, τ' ἀνακαλύπτε—καὶ δὲ μπορούσε παρὰ νὰ τ' ἀνακαλύψει—θὰ γινόνταν μεγάλες φασαρῆς, καὶ γὰρ νὰ μὴ πέσουν ὑποψιῆς στὸς ἀθῶους, θ' ἀναγκαζόταν νὰ φανερωθεῖ. Καὶ μιὰ τέτια ἀνοχαλῶνη στὸ σπίτι, θὰ τοῦ στοίχιζε, χωρὶς ἀμφιβολία, τὰ μιὰ τὰ χροῖμα τῆς ζωῆς του! Ἀνάθεμα, λοιπόν, στὸ Μπαζουρέλια, ποὺ, καὶ αὐτὸς, τὴν εἶχε τόσο φροῖδα, νὰ φροντίσει γὰρ τὸ δαχτυλίδι. Ὁ Μπαζουρέλιας εἶχε τόσες σχέσεις μὲ τοὺς τύλους τὸν κερμῆ-αἰῶν, μὲ τις ἀριτίστες καὶ τοὺς φίλους του, ποὺ θὰ μπορούσε, δίχως νὰ φανεῖ, νὰ τὴν καταφέρεται, μὲσον ἄλλων—καὶ στὴν ἀνάγκη, νὰ τὴν ἐκβιάσει—νὰ τοῦ γυρίσει τὸ κερμῆμα. Στήριξε ὅλες τις ἐπιλάδες του σ' αὐτόν, καὶ οἱ σὶς σαταναικῆς ἐνέργειες του.

Ὁ Νότης, ἦταν, τότε, τόσο φρόνιμος, τόσο ταχτικός στὴν ἐργασία του, ποὺ ἀκόμα καὶ οἱ δικοὶ του ἀπεροῦσαν. Τὸ φρόνιμον του εἶχε μαλακώσει, εἶχε λάσει πὰ νὰ ξενυχταῖ. Σ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ μεταβολῇ του, μπορεῖ νὰ συντελέσει κομμῆτι, καὶ ἡ κερμῆ τῆρη τοῦ δαχτυλιδιοῦ. Ὁ Νότης ἦταν ἀρετῆ φιλότιμον λαοδῶ, ὥστε νὰ ζυγίσει καὶ νὰ νιώθει τὴν ἀξία κάθε πράξεός του, ὅχι μὲ τὴν ὑπόδειξη τὸν ἄλλων, ἀλλὰ ἀπὸ φροῖδῇ του ἑξενῶνα. Ἦξερε πὸς αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει, ἦταν μιὰ πράξη ταπεινοῦτιῆ. Καὶ σ' αὐτὸ, καὶ ὁ Νίκος συμφοροῦσε. Καὶ προσπαθοῦσαν, ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του, νὰ βροῖνε κάποιον μέσο θεραπείας—ὅταν ἡ ὀρθοῖσῃν μέρα ἔφτανε, ποὺ ἔπαινε νὰ παρορυσαστεῖ.

□ □ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □ □

ΤΟ ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ (Τοῦ Κόλμπας)

ναγρόρεσε, καὶ πῆραν ἅπληθι δροῖον. Ἐπρεπε τὸ ποῖο νῆμα στὸ λόγο—στὶς ἔξη θὰ βαροῦσε προσζητήριον—καὶ ὅμως, τότε, δὲ νύσταζε καθόλου. Εἶχε πλάι του τὸ Νίκο, καὶ αὐτὸ τοῦφτανε. Σιγά—σιγά, ἀλάργεμαν τὸ βῆμα.

Ἡ γοητεία τῆς βραδείας μεθοῦσε τὴν φρενὴ του. Ἦταν μιὰ ἀνακοῖφισῃ, καὶ σὺ μιὰν εἰζογία, νὰ περπατοῦν οἱ δύο του, μοναχοί. Ὅταν πλησίαζαν κατὰ τὴ Φοραττιῶδα, ὁ Νότης, ποὺ δὲν ἔβγανε μιὰ—μὲχρις ἐκεῖνη τὴ στιγμή, δὲν εἶχαν αἰ μιὰ λέξη—ἔνωσε τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσει. Μιλήσαν γὰρ τὸ στρατιωτικὸ, γὰρ τὸ λόγο ποὺ τὸν εἶχαν βάνει, γὰρ κάποιον ταγματάρχῃ, ποὺ γινεστὸ τοῦ Νίκου, καὶ ποὺ θάρρετε, καὶ αὐτὸς, νὰ μιλήσει, γὰρ κομμῆ ἀπόσπασῃ, ἀργότερα—γιατὶ ὁ λόγος ποὺ τὸν εἶχαν βάνει, πρώτη μέρα ποὺ

